

slaa et nyt Princip af denne Art, det faar alt for betydelige Følger.

Dernæst er der med Hensyn til Pensionsvæsenet ogsaa fastsat noget, som ikke er overensstemmende med, hvad man har vedtaget i de senere Aar. Der foreslaas, at Bestillingsmændene derude, for saa vidt de ikke ere pensionsberettigede eller kongelig udnævnte Embedsmænd, skulle pensioneres saaledes, at de efter 15 Aars Tjeneste efter det fyldte 25de Aar skulle blive pensionsberettigede, men saa skal hele Tiden fra det fyldte 25de Aar medregnes som pensionsgivende. Saadan have vi ikke fastsat Pensionsreglerne i de senere Aars Lønningslove for Tjenestemænd af nogenlunde tilsvarende Art. Der er man gaaet ud fra som det rette og har anvendt det alle Vegne, at de skulde først vinde Pensionsret ved 10 Aars Tjeneste efter det fyldte 25de Aar og saaledes, at de første 10 Aar ikke bleve pensionsgivende; Pensionen kunde tidligst begynde fra det fyldte 35de Aar. Jeg tror, at man ogsaa gør vel i paa dette Omraade at følge de Regler, vi have fulgt i de senere Aar.

Før øvrigt skal jeg ikke komme ind paa de mange Enkeltheder, som rummes i Lovforslaget; jeg skal anbefale, at det drøftes grundigt i et Udvalg, navnlig under det Hensyn, at hele Loven, der kommer ud af dette Forslag, bør have en midlertidig Karakter.

Christian Rasmussen: Jeg er ganske enig med den ærede sidste Taler (Carl Hansen) i, at dette Lovforslag i nogen Grad maa faa en midlertidig Karakter; men paa den anden Side vil jo rimeligvis det, der i dette Lovforslag lægges til Grund, blive bestemmende for, hvad man gaar ind paa, naar Loven endelig skal fastsætte baade Antallet af Funktionærer og den Lønning, der skal ydes dem, der ere ansatte ved det nye Righospital, og man maa derfor ganske naturligt under Behandlingen af dette Forslag gaa ud derfra. Jeg skal da sige, at det er ganske rimeligt og naturligt, naar nu Frederiks Hospital og Fødselsstiftelsen holde op med at funktionere, og der sættes noget andet i Stedet, idet man for disse Institutioners Vedkommende under Navn af Righospitalet gaar over til fuldstændig Statsdrift, at der saa maa ansættes Personale ved denne Institution, og at dette Personales Løn ogsaa maa fastsættes. Nu vil jeg sige, at naar man i Motiverne til det foreliggende Lovforslag gaar ud fra, at det kongelige Frederiks Hospital og Fødsels-

stiftelse ikke har været nogen, egentlig Statsinstitution, men en selvejende Institution, der har faaet Understøttelse af Statens Midler og væsentligst eller for en stor Del er opretholdt derfra, og man paa den Maade vil skelne mellem en virkelig Statsinstitution og en, der er, maa jeg sige, lidt ved Siden af, er det jo ikke ganske rigtigt. Det kongelige Frederiks Hospital og Fødselsstiftelse har hidtil været en virkelig Statsinstitution, selv om dens Administration ikke direkte og i alle Forhold har ligget under et eller andet Ministerium, og selv om det ikke har været Staten som saadan, der har truffet alle Dispositioner vedrørende denne Institution. Men at den gaar over til direkte at sortere under Staten, have mit Parti og jeg intet som helst imod, hvad vi jo have vist derigenom, at vi have givet vor fulde Tilslutning til, at Righospitalet i sin Tid blev opført, og til alt, hvad der flød af denne Omordning. Vi have derfor heller intet imod, at man faar ansat Personale derude gennem Lov, og at dette Personales Løn fastsættes gennem Lov, men jeg maa dog udtale her, at den Omstændighed, at Frederiks Hospital og Fødselsstiftelsen bliver iklædt nye Klæder — og det er jo det, man her har gjort — involverer ikke, at man, tilmed naar Loven betegnes som rent midlertidig, skal gaa til ret betydelige Lønningsforhøjelser ulydover, hvad det ved Hospitalet og Fødselsstiftelsen ansatte Personale hidtil har oppebaaret. Der er, set fra vort Synspunkt, ikke nogen tvungende Nødvendighed for at gaa til Lønningsforhøjelse for det nye Personale ved Righospitalet. Imidlertid skal jeg dog udtale, at vi have intet imod, at dette sker; vi have intet imod, at der, samtidig med at man, omend rent midlertidigt, overtager den fulde Drift af Righospitalet, tillige yder det Personale, som hidtil har været ansat der, nogen Lønningsforhøjelse.

Men det forekommer mig, at naar man, særlig under de nuværende økonomiske Forhold, hvor vi have faaet at vide af den højtærede Finansminister, at der ikke kan være Tale om Lønforhøjelser, foretager et saadant Skridt, kunde og burde og maatte man ogsaa tage andre med, der vel i nok saa høj Grad som det Personale, her er Tale om, maa kunne siges at være noget forfordelte med Hensyn til deres Lønningsforhold. Der er efter min Opfattelse Etater, der med lige saa stor Ret som denne burde have Lønningsforhøjelse. Jeg skal nævne et Par Stykker.